

מ"ת 9730/10/16 - מדינת ישראל נגד ש.י.ק (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 9730-10-16 מדינת ישראל נ' ק (עציר) 09 נובמבר 2016

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

המבקשת מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד מורג לנגלטל

נגד

המשיב

ש.י.ק (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

על-ידי ב"כ עו"ד שחר מנדלמן

החלטה

בקשה למעצר עד תום ההליכים של המשיב.

הצדדים חלוקים לעניין קיומן של ראיות לכאורה ועוצמתן.

בתמצית עניינו של כתב האישום בעבירות מין חמורות שביצע על פי הנטען המשיב במתלוננת, בתה של בת זוגו, החל מתקופת היותה קטינה בת שש עשרה וחצי ועד הגיעה לגיל שמונה עשרה וחצי. המעשים כללו את בעילתה פעם אחר פעם, ניסיון לבצע בה מעשה סדום שלא הושלם עקב התנגדותה, וביצוע מעשים מגונים במתלוננת. המעשים התרחשו ברובם בדירות שונות בהן התגוררה המשפחה, ובמיעוטם מחוץ לבית בגינה ציבורית ובמחסן שהחזיק המשיב. על פי הנטען, המעשים התרחשו בין השנים 2012 - 2014, בתדירות של פעם עד פעמיים בשבוע.

עוד מיוחס למשיב ניסיון לבצע מעשה מגונה בכוח בחברה קטינה של המתלוננת, שקדמה לו הצעת תשלום תמורת מגע מיני.

ב"כ המשיב הצהיר כי יש הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירה המיוחסת למשיב כלפי החברה. הוא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירות כלפי המתלוננת.

ב"כ המשיב העלה טענות כלליות הנוגעות לחולשת הראיות, ולא מיקד את טענותיו באירועים קונקרטיים שפורטו בכתב האישום. ב"כ המשיב התמקד לעניין עוצמת הראיות לכאורה בטענות הנוגעות לעיתוי התלונה, למהימנות המתלוננת, אופייה ומניעיה בהגשת התלונה. הוא העלה שתי טענות שלובות: האחת נוגעת לבעייתיות במהימנות המתלוננת, בהקשרה גם ציין את אורחות חייה של המתלוננת, והשנייה, קשורה לערבוב שמבצעת המתלוננת, לשיטתו, בין אירועים שהתרחשו בהקשרו של בן הזוג הקודם של אמה לבין אירועים המיוחסים על ידה למשיב, שכלל לא התרחשו. ביתר פירוט, הוא עמד על הקטטה בין המשיב לבין בן זוגה של המתלוננת שעמדה ברקע לגרסה שמסרה המתלוננת בסופו

של דבר, עמד על כל ההזדמנויות שהיו למתלוננת למסור תלונה, ותלונה לא נמסרה, וציין כי גם במקרים בהם התייחסה המתלוננת לאירועים בעלי אופי מיני בהקשרו של המשיב או בכלל, היא התייחסה לאחותה או לאירועים מעברה הרחוק עם בן זוג אחר של אמה ולא אל המשיב.

ב"כ המבקשת עמדה על חוזק הראיות לכאורה, המבוססות על גרסה מפורטת ועקבית של המתלוננת, בה שתפה את חברתה ובן זוגה, וכן באופן מרומז את אמה, כשגרסה זו נתמכת בראיות למצבה הנפשי ובמעשי המשיב כלפי חברתה, לגביהם אין מחלוקת בכל הנוגע לקיום ראיות לכאורה.

טרם בחינת הראיות לכאורה, אציין כי מושכלות ראשונים הם שביהמ"ש אינו בוחן במסגרת הליך זה שאלות של מהימנות, אלא במצבים חריגים ויוצאי דופן שאינם מתקיימים בתיק שלפניי. עוד יובהר, כי העקרונות המקובלים והמוכרים להערכת תלונת נפגע עבירות מין, בכל הקשירה, חלים, כמובן, גם בעת בדיקת קיומן של ראיות לכאורה בהליך המעצר. בהקשר זה אני מפנה להלכות הידועות לפיהן תגובות קורבן עבירת מין והתנהגותו הן מגוונות, ואין באופן התגובה או בשוני בין תגובת קורבן אחד למשנהו, כדי ללמד על כך שאין בתלונה ממש. אני לוקחת בחשבון את ההלכות המקובלות לגבי הקושי בחשיפת הפגיעה המינית על כל המשתמע מכך, בהקשר של הסתרת הפגיעה ועיתוי חשיפתה. אני מביאה בחשבון את המשמעות הראייתית המקובלת בפסיקה למצבו הנפשי של קורבן עבירות המין, הן בזמן ביצוע העבירות הנטענות והן בעת מסירת תלונה. אציין עוד כי אין בכל טענות הנוגעות לאורחות חיים של המתלוננת רלבנטיות בהקשרן של העבירות לגביהן התלוננה, ולבטח אין מדובר בנתונים שיש לשקללם במסגרת החלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

עיון בראיות מעלה כי תחילתה של התלונה באמירות ספונטניות של בן זוגה של המתלוננת במהלך אירוע קטטה בינו לבין המשיב ביום 18.09.16, שהופנו אל המשיב בעת שהיו שוטרים במקום, בקשר לכך שהמשיב אנס את המתלוננת ואת אחותה הצעירה ממנה. על אותן אמירות חזר בן הזוג בהודעתו מיום 21.09.16, באופן מפורט מעט יותר, תוך שייחס למשיב בהתנהגותו התעללות במתלוננת ואחותה.

בשל אותן קריאות, תושאלה המתלוננת שנכחה במקום על ידי שוטרת סיור, הגיבה בצורה מצומצמת וכללית ביותר, בהתייחסה כבר באותו עיתוי למשהו שהיה עם המשיב, הגם שצינה כי היא הרחיקה אותו, הכל כמתועד בדו"ח הפעולה מיום 18.09.16. יומיים לאחר מכן, בדו"ח פעולה נוסף מיום 20.9.16 התייחסה המתלוננת בפני שוטר לכך שהמשיב אנס אותה ואת אחותה. באותו יום, 20.09.16, נגבתה עדות מהמתלוננת, במסגרת התייחסה לדברים שאמר בן זוגה ביחס למשיב, התקשתה לדבר וביקשה שהדברים לא ירשמו (שו' 27). במזכר שנערך ביום 22.09.16 מתועדים דברים מפורטים שתיארה המתלוננת בעניינו של המשיב ועבירות המין שביצע בה, במסגרת שיחה מחוץ לחקירה, שאמורה הייתה להיות מוקלטת ובסופו של דבר עקב תקלה תועדה במזכר. במסגרת אותה שיחה סיפרה המתלוננת על הפגיעות המיניות בה, שהיו קבועות ותדירות, וכללו את בעילתה ופגיעות מיניות נוספות, הן כשהייתה ערה והן בשנתה, מעשים שהתרחשו במקומות שונים. כמו כן סיפרה על מעשים דומים כלפי אחותה שהובילו להוצאתה מהבית. המתלוננת אף התייחסה לכך שהמשיב שידל אותה לקיים יחסי מין מול מצלמה על מנת שיוכל לצפות בכך. המתלוננת הפגינה פחד גדול ממה שיקרה אם תספר את הדברים ותתלונן, התייחסה להתנהגות המשיב ולתחבולות כלפיה ולניצול חולשותיה. היא סיפרה ששיתפה באופן שטחי את בן זוגה ואת חברתה במה שעבר עליה, ורמזה לאמה ולא מעבר לכך בגלל תגובות

אמה בעבר.

בהמשך ביום 24.09.16 מסרה המתלוננת את גרסתה, בשתי הודעות שביניהן הפסקה, כשההודעה הראשונה נוגעת לאירועים מיניים שבוצעו על ידי בן זוגה הקודם של אמה בהיותה ילדה צעירה בגילאי 11 - 12. לאחר הפסקה מסרה המתלוננת גרסה מפורטת לגבי האירועים נושא כתב האישום ומעשיו של המשיב. היא תיארה לפרטים את הפעם הראשונה בה נגע בה המשיב שקרתה בעת שישנה בסלון ואת תגובתה (שו' 18), את הניסיונות החוזרים ימים ספורים לאחר מכן (שו' 44), את קפיאתה וסגירת הרגליים (שו' 34, 49), היא תיארה את מעשה הבעילה הראשון (שו' 71, 77), את תחושותיה הקשות (שו' 88, 90, 92), את חוסר רצונה ואת האיסורים ו"הפיתויים" מצד המשיב (שו' 116), היא תיארה גם ארועים מחוץ לבית (שו' 286). לדבריה, מעשי הבעילה חזרו על עצמם במשך כשנתיים. היא ציינה שהמשיב היה בועל אותה עד הגעתו לפורקן (שו' 177), היא תיארה את מצבה הנפשי הקשה בו הייתה מצויה ואת ניסיונותיה להדחיק (שו' 185). במסגרת דבריה, הסבירה המתלוננת מדוע לא התלוננה במהלך השנים ולא התנגדה באופן אקטיבי, ציינה כי גרה תחילה בדירה של המשיב עם בני משפחתה, והייתה תלויה ביחד עם בני משפחתה במשיב, כן ציינה בגילוי כי חששה שלא יאמינו לה ויחשבו שהיא הסכימה, התייחסה לתגובות אמה, ואף ציינה כי המשיב אמר לה בימים האחרונים שהיא הסכימה (שו' 333). היא הבהירה כי מצאה לנכון להתלונן בעיקר בגלל הלחץ של בן זוגה.

בהודעה נוספת מיום 28.9.16 חזרה המתלוננת על עיקרי הדברים, מסרה פרטים מזהים ביחס לאיזור המפשעה ואיבר המין של המשיב (שו' 138). היא ציינה כי היא חוששת מהמשיב משום שיש לו ראש ושכל והוא יגרום לאנשים לשנות לרעה את הדעה לגביה (שו' 230).

בעימות שנערך בין המתלוננת למשיב ביום 28.09.16 בלטה סערת הרגשות בה הייתה מצויה המתלוננת, שבכתה וחוותה קושי לתאר את הארועים. המתלוננת תיארה את המעשים, ציינה שהיא לא רצתה את המעשים אבל לא עשתה כלום, ובכך היא מרגישה כאילו הסכימה (שו' 75), הבהירה שלא היה לה אומץ להתלונן (שו' 80), והתייחסה שוב לפרטים המזהים של אזוריו המוצנעים של המשיב, כשבהקשר זה ציינה הערת החוקרת ביחס לצבעי השיער בחלקי הגוף השונים (שו' 128).

בהודעה נוספת מיום 6.10.16 התייחסה לאירוע של תפיסה בישובה שהתרחש בעת שכן זוגה נכח במקום וראה את הדברים.

המתלוננת ערכה עימות עם אמה, ולאחר שהאחרונה הכחישה תחילה בחקירתה את הטענה שידעה על דבר מה מיני פסול בהקשרה של המתלוננת, אישרה האם שהמתלוננת רמזה לה שמתרחש משהו בין המתלוננת למשיב, כשלטענת האם ניסיונותיה לברר מה קרה נדחו על ידי המתלוננת (שו' 39, 41). האם לא הכחישה שהמתלוננת סיפרה לה על מעשי המשיב כלפי אחותה.

בחומר הראיות קיימים מסרונים ששלחה החברה לאם בקשר למעשי המשיב, ובעימות בין האם לחברה מיום 8.10.16, עמדה החברה בתוקף על כך שהמידע נמסר לאם.

החברה בהודעתה התייחסה למעשי המשיב כלפיה (שו' 32), ובהקשר זה כאמור אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה. היא תיארה שהמתלוננת שיתפה אותה במהלך התיכון במעשי המשיב כלפיה, תוך שבכתה והתביישה לספר, ולדבריה סיפרה המתלוננת תחילה שהמשיב אנס אותה מתוך שינה (שו' 22). החברה תיארה כי המתלוננת המשיכה וסיפרה על מעשים נוספים, וכן תיארה כיצד המשיב הפעיל עליה לחץ שקשור לקבלת כסף ולעזיבת הבית (שו' 29).

בן הזוג של החברה, תיאר ששמע חודשים לפני הגשת התלונה מהמתלוננת על האירועים, רצה שהיא תפנה למשטרה, אך היא סירבה בגלל אחיה ומשפחתה (שו' 6). בן הזוג של החברה שמע גם מהחברה על מעשי המשיב כלפיה, וגם בהקשר זה לחץ לפנות למשטרה אך החברה סירבה (שו' 44). כאמור, לעניין החברה אין מחלוקת בקשר לקיום ראיות לכאורה.

הראיות המתוארות לעיל, כוללות גרסה עקבית של המתלוננת, עליה חזרה במספר הזדמנויות, תוך התייחסות לפרטי זיהוי אינטימיים. המתלוננת סיפקה הסברים סבירים לכאורה לגבי ההימנעות מהגשת תלונה מתוך חשש אישי שלא יאמינו לה ורצון להגן על משפחתה, והתייחסה למצבה הנפשי בזמן המעשים. היא שיתפה בכלליות בהתרחשות גורמים נוספים, את חברתה בזמן אמת, ואף אם התיאורים היו כלליים, יש להם משמעות ראייתית פוטנציאלית לא מבוטלת. למקרא הראיות, בשלב זה של ראיות לכאורה, לא מצאתי שיש אינדיקציה ממשית לביסוס טענת ההגנה בדבר ערוב מצד המתלוננת בין אירועים קשים שנאלצה לעבור עם בן זוג קודם של אמה בהיותה ילדה צעירה בגילאי 11 - 12, לבין האירועים המיוחסים למשיב בכתב האישום אותם עברה בגילאי שש עשרה וחצי ואילך. תיאוריה של המתלוננת ביחס לפוגעים השונים והמעשים שביצעו בה, הם מובחנים, והמעשים הנטענים אינם דומים. מובן שטענות אלה יתבררו, במידת הצורך, בהליך העיקרי, ככל שתונח תשתית לערוב ולבלבול, אך אין להן השלכה על עוצמת הראיות בשלב זה. לכך מתווספת ההתנהגות כלפי החברה, לגביה אין מחלוקת מבחינת קיומן של ראיות לכאורה, באופן המצביע לכאורה על תבנית התנהגות מצד המשיב ועל ניסיון לעשות שימוש בכסף לקידום מעשים מיניים. די בשילוב הראיות כדי לבסס ראיות לכאורה מוצקות לנטען בכתב האישום. לא מצאתי בעובדה שבפני אביה הביולוגי, איתו הקשר הוא מרוחק, הסתפקה המתלוננת באמירה שהמשיב ניסה לשדלה לשכב איתו תמורת כסף והיא לא הסכימה, כדי להחליש משמעותית מתשתית הראיות לכאורה, שכן אין מדובר ביחסים קרובים, והאב הביולוגי הגיב בעבר בעוצמה ובאלימות כשנודע לו על האירועים עם בן הזוג הקודם של האם. אציין כי בדבריה רמזה לכאורה המתלוננת גם בפני האב הביולוגי על המעשים, וכי הקישור בין הצעת כסף למעשים מיניים מופיע גם בדבריה בפני האב הביולוגי.

אשר לגרסת המשיב עצמו, הוא שלל כל קשר למיחוס לו, טען מחד גיסא כי לכל היותר הפגין גילויי חיבה ללא כוונה מינית כמו לבת ביולוגית, וכן טען כי התלונה נובעת מהקטטה עם בן הזוג, מתוך רצון לחלץ את בן הזוג וכי המתלוננת אמרה שתתנקם בו לאחר שדרשה ממנו יום קודם לכן אלפי שקלים לתשלום שכר דירה וסורבה ולכן התלוננה. ומאידך גיסא בשלב מאוחר בחקירה מיום 02.10.16 העלה המשיב לראשונה טענה שאינו אוהב נשים, וכן טען כי היו תלונות בעבר שבוררו.

אין בגרסת המשיב כדי לספק הסבר ולהחליש ממארג הראיות לכאורה שהוצג לעיל. לפיכך שוכנעתי בקיומן של ראיות לכאורה שיש סיכוי סביר שעיוודן בהליך העיקרי יבסס את התשתית הנדרשת להרשעה.

לעניין עילות המעצר, עילת המסוכנות היא ברורה ומובהקת נוכח המעשים, בהתחשב באופי המעשים כלפי בת משפחה, ביצועם לפי הנטען בבית ומחוצה לו, תדירותם ומשכם, ביצועם כלפי המתלוננת גם בהיותה קטינה. המסוכנות גוברת נוכח העובדה שבמשפחה ילדים קטינים ואחות המתלוננת מבקרת בבית. כמו כן, מקובלת עליי הטענה לקיומה של עילת מעצר של חשש לשיבוש מהלכי משפט, וזאת משום שאין מדובר במתלוננת מנותקת מהמשיב, מקום מגוריהם סמוך מאד, יש ביניהם קשר ורק בימים האחרונים לפני מעצרו אמר המשיב למתלוננת דברים שעשויים להתפרש כניסיון להניאה מהגשת תלונה משום שלא יאמינו לה. המתלוננת עצמה בטאה חשש מיכולותיו של המשיב לגרום לכך שלא יאמינו לה. בנוסף, על המתלוננת הופעל ועלול להיות מופעל לחץ הקשור לתלות של בני המשפחה האחרים במשיב.

לפיכך, קיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר בעוצמה של ממש.

מבלי שיש בכך כדי לפתח ציפיות אצל המשיב, ועל מנת שהתמונה בכללותה תהא מונחת לפני ביהמ"ש טרם מתן החלטה, אני סבורה כי יש מקום לקבלת תסקיר בעניינו של המשיב, ואני מורה לשירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו, שיבחן את מידת מסוכנותו, חלופות רלבנטיות ומידת התאמתן.

הדיון יידחה ליום **04.12.16**, שעה **09:30**.

המזכירות תשלח עותק מההחלטה לשמ"ב.

המשיב ישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא על ידי שב"ס.

ניתנה היום, ח' חשוון תשע"ז, 09 נובמבר 2016, במעמד
הצדדים.